

Ангел Каралийчев
Овчица-душица

Вълкът спря пред кошарата, погледна вътре през една дупка и рече на заключената овца:

– Овчице – душице, какви тънки крачка имаш, като шарени вретена! Я излез навън да ми тропнеш една ръченица! Комарът ще посвири, а ти ще поиграеш.

– Хитър си ти, Кумчо – вълчо – отвърна овцата, – искаш да ми хрускаш крачката!

– Не бой се, овчице – душице, не ям вече месо, защото станах вегетарианец.

Сухи дренки си похапвам, бистра водица си посрбвам и ми е леко на душата. Ако намеря киселици, и от тях не се отказвам. Не правя вече грехове. Ах, овчице – душице, каква мека черна вълна имаш, като коприна! Излез да я помилвам.

– Хитър си ти, Кумчо – вълчо, искаш да ме изядеш.

– Не бой се де! Нали съм вече вегетарианец. Ах, овчице – душице, какви черни очички имаш! Като кюстендилски черешки.

Излез да им се порадвам.

– Хитър си ти, Кумчо – вълчо!

– Всичко ти е хубаво и прехубаво, овчице – душице, само опашката ти е грозна:

– Защо, Кумчо?

– Защото има едно бяло косъмче – старееш вече, хубавице овчице!

– Няма бяло косъмче на опашката ми!

– Има, излез да го отскубна. Ей го – виждам го през дупката. Ти си най-хубавата овца на света, ала бялото косъмче грози опашката ти. Отключи де!

Полъга се хубавицата и отключи кошарата. Старият вълк се вмъкна, хвърли се, души глупавата овца, метна я на гърба си и побягна в гората.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9076>]